

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Carole Mortimer

Egy hét New Yorkban

Lynne Graham

Ez a villa eladó

Sophie Pembroke

A szökevény örökös nő

Cat Schield

Vegasi hétvége

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Carole Mortimer, 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A mű eredeti címe: *Rumours on the Red Carpet* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

© Lynne Graham, 2011 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A mű eredeti címe: *Bride for Real* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Gábor

© Sophie Pembroke, 2014 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A mű eredeti címe: *Heiress on the Run* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Gábor

© 2014 Harlequin Books S.A. – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A mű eredeti címe: *A Game of Seduction* (Harlequin Internet Title)

• Magyarra fordította: Németi Anita

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 75. számában, 2016

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-361-1

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Carole Mortimer

Egy hét New Yorkban

1. FEJEZET

– Tetszik a kilátás?

Thiának önkéntelenül is minden izma megfeszült, amikor meghallotta a mély hangot, amely a háta mögül érkezett, a sötétből. S mikor megfordult a hang tulajdonosa felé, érezte, ahogy lassan borzongás fut végig a hátán.

Eddig egymaga volt a negyvenedik emeleti apartman tetőteraszán, az impozáns felhőkarcolók egyikében, amelyekből a New York-i városkép összeáll. Most egy magas alakot pillantott meg a holdfényben, alig pár méterre. Tompa világosság áradt ki a szélesre tárt teraszajtókon, s a lakásban összesereglett, nagyjából ötven vendég beszédének és nevetésének zaja. A fényviszonyok azonban nem tették lehetővé, hogy többet is lásson, mint hogy a férfi nagyon magas és nagyon széles vállú. Egyszóval: roppant figyelemreméltó.

És veszélyes?

Elég volt meghallania ezt a mély hangot, Thiában máris fölberregett a véscsengő, egyértelműen jelezve, hogy igen.

Erősebben szorította a korlátot.

– Eddig tetszett – válaszolta.

– Á, egy angol hölgy! – jegyezte meg az idegen.

– Londoni – pontosított barátságatlanul Thia.

– Egy londoni hölgy, aki menekül a benti nyüzsisítől? – kérdezte az érzéki hang szárazon és kissé kajánul.

Thiának be kellett vallania, hogy lassan az elhasználódás jeleit észleli magán, miután a városba érkezése óta eltelt négy nap alatt immár három egymás utáni estén vett részt egészen hasonló partikon. Az első még elszórakoztatta valamelyest, mert híres emberekkel találkozott, akiket amúgy csak a moziból vagy a tévéből ismert. Azóta viszont már jócskán az idegeire ment az efféle partikra jellemző rémisztő felszíniesség.

Gyakorlatilag egész New York-i tartózkodása egyetlen, véget nem érő parti volt, ami azzal a hátránnyal járt, hogy nem jutott ideje beszélni Jonathannel, holott miatta röpülte át az óceánt.

Jonathan Miller volt a férfi főszereplője a *Hálózat* című új amerikai tévésorozatnak, amelyet New Yorkban forgattak. Felix Carew, a ma esti parti házigazdája volt a rendező, fiatal, szexi felesége, Simone pedig a női főszerepet alakította.

A sorozat hatalmas sikerrel futott, jelenleg Jonathan volt a New York-i társasági körök kedvence. A gazdagoké és szépeké, akik – mint azt Thia az elmúlt négy napban megállapította – figyelemre méltón sokan vannak.

Természetesen örült Jonathan sikerének, akivel véletlenül ismerkedett meg két éve egy londoni étteremben, ahol az egyetem mellett pincéernőként dolgozott. A férfi az utca túloldalán működő színházban játszott az egyik darabban, és hetente kétszer betért vacsorázni előadás után. Az a bizonyos szikra sosem akart kipattanni közöttük, így végül hallgatólagosan megegyeztek, hogy megmaradnak a barátságnál. Jonathan négy hónapja kapta meg a szerepet, azóta New Yorkban élt.

Thia azt hitte, ezzel majd szépen vége is lesz a barátságuknak. Ám a férfi többször felhívta telefonon, sőt egy hónappal ezelőtt hazaruccant Londonba egy hétvégére, mondván, hiányzott neki Thia és a város.

Mikor két nappal New Yorkba való visszatérése után első osztályú retúr repülőjegyet küldött a lánynak, egyhetes ott-tartózkodással, Thia majd leesett a székről meglepetésében. Persze mindjárt felhívta, hogy közölje vele, semmiképp sem fogadhatja el a meghívást, Jonathan azonban tántoríthatatlan volt.

Thiát voltaképpen a büszkesége tartotta vissza, hogy elfogadjon egy ilyen nagyvonalú ajándékot, ám végül beadta a derekát – azzal a feltétellel, hogy az első osztályú jegyet kicseréli turistaosztályra szólóra. Mert a saját anyagi helyzetének tükrében szinte már szemérmertlenségnek érezte, hogy

valaki ennyi pénzt kiad egy repülőútra.

Megbeszélték, hogy a vendégszobában fog aludni, mert hiszen csak barátok volnának, s ez maradjon is így. Együtt akarnak tölteni néhány kellemes napot, ennyi az egész.

Aztán kiderült, hogy Jonathan egészen mást ért „néhány kellemes nap” alatt, mint a lány. Minden napra volt valamilyen partimeghívásuk. A délelőttöket Jonathan átaludta, késő délutánra és estére pedig elvonult valahová Simone Carew-val, hogy együtt végigmenjenek a forгатókönyvön.

Thia már kezdett azon tűnődni, miért is hívta meg egyáltalán New Yorkba. Jonathan aznap is mindjárt a megérkezésük után eltűnt Simone-nal, holott előzőleg ő maga bizonygatta, milyen borzasztóan fontos neki ez a parti, mivelhogy idevárják Lucien Steele-t, a *Hálózatot* gyártó tévécsatorna tulajdonosát.

– Nagyon szép. – A közeledő férfi hangja rekedt mormogás volt.

Thia szíve kihagyott egy ütemet, vibrálni kezdtek az idegvégződései, miközben úgy érezte, beburkolja a diszkrét citromillat, melybe alattomos módon férfias illat vegyült, és elbódította az érzékeit.

Égészen hátra kellett hajtania a fejét, hogy az idegen arcába tudjon nézni, mert hiába volt emeletnyi magas a cipője sarka, a férfi még így is csaknem óriásként magasodott fölé. Fekete haja volt, amely a fekete zsakett alatt viselt fehér ingének gallérjáig ért. Szögletes arca az energikus állal, az érzéki szájjal, a keskeny, finoman ívelt orral és a magas pofacsonttal olyan volt a holdfényben, mintha márványból faragták volna. És hozzá ezek a világos, csillogó szemek...

Átható nézésű szemek, amelyeket – ez csak most tűnt fel a lánynak – *rajta* pihentetett csodálattal, nem pedig a New York-i panorámán. A felismeréstől Thia másodszor is hevesen megborzongott.

– Mi a helyzet odabent? Még mindig Lucien Steele tükörfényes, kézzel varrt olasz cipőjét nyaldossák? – kérdezte idegesen, de zavarában rögtön el is fintorította az arcát. – Bocsánat, ez elég bunkón hangzott. – Annál is inkább, korholta magát, mert eszébe jutott, milyen fontos emberről van szó Jonathan amerikai karrierje szempontjából, ezt Jonathan idefele jövet többször is hangsúlyozta.

– És ha ez az igazság? – kérdezte a férfi elnyújtva a szavakat.

– Lehet – bólintott a lány. – De meg vagyok győződve róla, hogy Mr. Steele nagyon is rászolgált a csodálatra.

A férfi fogsora féhéren világított a sötétben, ahogy szája fanyar mosolyra húzódott.

– Vagy csak senki sem mer ellenkezni vele.

– Elképzelhető – hagyta rá a lány, s hogy a helyzetnek némi szokványosságot kölcsönözzön, a kezét nyújtotta. – Cynthia Hammond, de mindenki Thiának szólít.

A férfi birtokba vette a felé nyújtott kezét – nem volt jobb szó arra a jelenségre, ahogy a lány vékony, halvány ujjai eltűntek nagy, barna, erős ujjai között. És abban a pillanatban mintha áramütés érte volna Thiát.

– Én nem vagyok mindenki – válaszolta rekedten az idegen. – Úgyhogy én bátorkodom Cynnek szólítani.

Thia libabőrös lett, mikor meghallotta a nevét ezen a mély, szexi hangon. Bizseregni kezdett a melle; a bimbója megkeményedett, és nekifeszült hosszú estélyi ruhája vékony szövetének.

Ami kétségkívül roppant illetlen reakció egy vadidegen férfival szemben, aki eddig még csak be se mutatkozott.

– Maga pedig...?

Farkasvigyor jelent meg a férfi arcán, újra kivillantak a fehér fogak.

– Lucien Steele.

Thia bosszúsan fújta egyet.

– Nagyon vicces.

– Nem hiszi el? – kérdezte derűsen a férfi.

– Miért, el kéne?

A férfinak felszaladt az egyik szemöldöke.

– Miért ne?

Thia türelmetlenül fújta ki a levegőt.

– Mert maga nem elég öreg. – Úgy becsülte, a férfi a harmincas évei közepén járhat, azaz tíz-tizenkét évvel idősebb nála, Jonathan viszont azt mondta, hogy Steele már tíz éve az egyik leggazdagabb és leghatalmasabb ember New Yorkban.

A férfi megvonta bámulatosan széles vállát.

– Most erre mit mondjak? A szüleim is gazdagok voltak. És huszonegy évesen szereztem az első milliómat.

– De az előbb láttam Mr. Steele-t – makacskodott Thia. – Valamivel negyven fölötti, kábé fél fejjel kisebb magánál, tiszta izom, és kopaszra van borotválva a feje. – Nem véletlen, hogy első látásra kidobóembernek nézte.

– Az biztos Dex volt.

– Dex?

– Ühüm – bólintott a férfi. – A testőröm. Nagyon komolyan veszi a dolgát, ragaszkodik hozzá, hogy mindenhova előttem lépjen be. Ami szerintem túlzás, de hát ezek az emberek így működnek.

Thia egyre jobban elbizonytalanodott, ahogy kihallotta a férfi hangjából a derűs mellézköngét. Megnyalta ajkát a nyelve hegyével, aztán megkérdezte:

– És most hol van az a Dex?

– Gondolom, a teraszajtónál őrködik. – Fejével az ajtó felé intett, amelyen pár perccel ezelőtt a lány is kijött.

Thia újra alaposan szemügyre vette a férfit, aki most olyan közel állt hozzá, hogy érezte a testéből áradó meleget. Meg a hatalom és fölényes magabiztosság auráját.

Olyan benyomást tett rá ez az ember, mint aki egész életében megszokta, hogy a tükörfényes, kézzel varrt olasz cipőjét nyaldossák.

Lucien még mindig fogta Cyn reszkető kezét, és némán várta, hogy a lány magához térjen. A lány felnézett rá hosszú, selymes pillái alól – neki volt a legtitokzatosabb kobaltkék szeme, amelyet valaha látott.

És rózsaszín nyelvvel ismét megnyalta telt, csillogó ajkát.

– Az a Lucien Steele, akié a Steele Technology, a Steele Media, a Steele Industries meg isten tudja, még mi minden más? – kérdezte tompán.

A férfi megrántotta a vállát.

– Több lábon kell állni...

Thia erőteljes mozdulattal elhúzta a kezét, és a korlátra tette.

– Lucien Steele, a milliárdos?

– Ezt már mondta.

Thia vett egy mély levegőt, ettől a vékony ruhaanyag megfeszült, és jól láthatóan kirajzolódott telt keble a kemény bimbókkal. Vajon milyen színűek lehetnek? Nehéz kitalálni; de abban Lucien biztos volt, hogy az ízük édes, mint az érett gyümölcs. Elképzelte, ahogy köröz rajtuk a nyelvvel, finoman harapdálja, szopogatja őket...

A nőre, akit mint azóta kiderült, Cynthia Hammondnak hívnak, már az első pillanatban felfigyelt, amint belépett Felix és Simone Carew penthouse lakásába. Nem is lehetett nem észrevenni, ahogy állt ott egyedül a nagy terem túlsó sarkában, hosszú fekete hajával, amely úgy omlott a vállára, mint valami selyemfüggöny, halvány arcában nagy, sötét – most már látta: kobaltkék – szemmel. Finom bőrének elefántcsontszíne volt, árnyalatnyi rózsaszínnel, és mintha valami tompa fényt bocsátott volna ki. Gyönyörű, bársonyos bőr, amelyet örülten vágott megérinteni.

Estélyi ruhája, ugyanolyan színű, mint a szeme, egyszerű eleganciát sugárzott. Olyan szorosan simul tökéletes alakjára, hogy Lucienben fölvetődött, vajon visel-e egyáltalán valamit alatta.

És ez a kérdés még mindig foglalkoztatta.

Ám úgy istenigazából kíváncsivá mégiscsak az a körülmény tette, hogy a nő félrevonult a társaságtól, s az első adandó alkalommal kimenekült a teraszra. Lucien nem tudta legyőzni a kísértést, hogy megnézzze, mit csinál ott.

Thia ismét vett egy nagy levegőt, mielőtt megszólalt, s ezzel újra a dekoltázsára vonta Lucien figyelmét.

– Nagyon sajnálom, Mr. Steele. Nem mentegetőzni akarok, de eddig nem valami jól telt az estém, és most csak tovább rontottam rajta az udvariatlanságommal. – Látszott rajta, hogy őszintén röstelkedik. – Nem érdemelte meg.

– Nem hinném, hogy ilyen rövid idő alatt kellően megismert ahhoz, hogy el tudja dönteni, mit érdelek meg, és mit nem – válaszolta ironikus hangon a férfi.

– Hát persze... tényleg nem... csak... – Thia megrázta a fejét, selymes haja meztelen vállát és dekoltázsát simogatta. – Nem volt valami kedves tőlem, hogy ilyen csúnyán beszéltem valakiről, akit csak a médiából ismerek.

– Főleg hogy mind a ketten tudjuk, milyen kínosan ügyel rá a média, hogy csakis az igazat mutassa, nemdebar? – jegyezte meg Lucien szárazon.

– Igen. – Thia határozottan bólintott, aztán hirtelen észbe kapott, és bizonytalan pillantást vetett a férfira. – Apropos média; jól tudom, hogy az összes médiavállalatnak körülbelül kilencven százaléka a magáé?

– Ne aggódjon, azt nem engedné a versenytörvény! – nyugtatta meg Lucien.

– Érdekelnek egy milliárdost ilyen apróságok, mint a versenytörvény? – viccelődött a lány.

– Muszáj, hogy érdekelje, ha nem akar egyszer csak a vádlottak padján csücsülni.

Mikor a férfi rekedten fölnevetett, Thia megint érezte, hogy végigfut a hátán az a szinte már ismerős borzongás.

– Fázik?

A választ meg sem várva Lucien levette a zsakettjét, és a lány meztelen vállára terítette. Majdnem a térdéig ért, és ugyanazt a csábító illatot árasztotta, mint a férfi.

– Jaj, nem... igazán...

– Hagyja csak! – Mikor a lány már emelte a karját, hogy visszaadja a zsakettet, Lucien megelőzte, és mindkét kezét a vállára tette.

Thia ismét megborzongott, ahogy a szöveten át megérezte a nagy, elegáns formájú kezekből áramló meleget. És ennek a borzongásnak az égvilágon semmi köze nem volt a levegő hőmérsékletéhez, csakis a férfi lenyűgöző jelenlétéhez.

Lucien vonakodva vette el a kezét a lányról. Thia kutatón vizsgálta kobaltkék szemével. Izmos, kisportolt teste volt, ami sejteni engedte, hogy nem tölti egész napját az íróasztal mellett.

– Miért nem telt jól az estéje? – kérdezte szelíden.

Thia vállat vont.

– Nem nekem valók ezek a partik.

– Miért nem?

– Nem is tudom, egyszerűen csak... nem az én ízlésem, ennyi az egész.

– Akkor mit keres itt? Színésznő?

– Jézusom, dehogya!

– Akkor modell?

Thia gúnyosan felnevetett.

– Ezzel a magassággal?

– Nem valami segítőkész, Cyn. – Enyhe türelmetlenség hallatszott ki a férfi hangjából, amit a lány nem is bánt, mert így legalább remélhette, hogy Steele nemsokára békén hagyja.

Fölszegte az állát.

– Én csak egy apró porszem vagyok, aki éppen New Yorkban jár.

Lucien magában határozottan tagadta a mondat első felét. Cynthia Hammondot semmiképp sem lehet porszemnek nevezni, ahhoz túlságosan is ragyogó szépség.

Thia felvonta a szemöldökét.

– Nehogy aztán lemaradjon valamiről! Nyugodtan mentse ki magát, és menjen be!

Lucien szeme résnyire szűkült.

– Miért mennék?

– Eddig mindenki ezt csinálta, mihelyt kiderült, hogy nem vagyok hasznos a számára – vonta meg a vállát a lány.

Na igen, ez jellemző a New York-i felsőbb társaságra, Lucien éveken át tapasztalta. Ezekben az emberekben nincs se tapintat, se szégyenérzet, mindig azt csinálják, ami nekik jó.

– De én nem vagyok mindenki. Szerintem ezt már mondtam is.

– És ez igaz lenne? Úgy értem... – Bájos pír futotta be Thia arcát; egy pillanatra lehunyta a szemét, aztán bűnbánóan a férfira emelte. – Na, most kérhetek megint bocsánatot... Sajnálom, ez tényleg nem az én napom – sóhajtotta.

– Ne törődjön vele! Szeretne már menni? Megihatnánk valamit valahol. Valami csöndesebb helyen.

Thia meghökkenően pislogott.

– Tessék?

Ferde mosoly jelent meg Lucien arcán.

– Én se bírom ezeket a partikat.

– De maga a díszvendég.

A férfi most viszolyogva grimaszolt.

– Az olyanokat végképp nem bírom, ahol én vagyok a díszvendég.

Thia fürkészve méregette, s közben azt kérdezte magában, miféle játékot űz vele ez a pasas. Vagy miért akar egyáltalán foglalkozni vele – már ha tényleg akar.

2. FEJEZET

Thia sajnálkozva csóválta a fejét.

- Szerintem nem lenne jó ötlet.
- Miért nem?
- Maga mindig ilyen makacs?

Lucien nem sietett a válasszal.

- Ha valamit igazán akarok, akkor igen – mondta csöndesen.

Thia pedig kiolvasta a szeméből, hogy ebben a pillanatban Lucien Steele őt akarja.

Még hozzá nagyon.

Mindenáron.

Ahogy elképzelte, milyen érzés lehet, amikor ez a szép metszésű száj és ezek a hosszú, karcsú ujjak kikutatják testének valamennyi titkát, szédelegni kezdett.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha én most bemegyek. – Zavarodottan levette válláról a férfi garantáltan méregdrága zsakettjét, és feléje nyújtotta. – Kérem – sürgette, látva, hogy a férfi meg se moccan, hogy elvegye.

Lucien kutató szemmel nézte néhány másodpercig, aztán kinyújtotta a kezét a zsakettért, és lezser mozdulattal a korlátra dobta.

- Cyn...

Thiát egészen megbűvölte, ahogyan ezen a vérforraló hangon kiejtette a nevét, amelyet ő adott neki. Olyan élénken érzékelte a saját testét, mint még soha – finom remegés járta át a feje búbjától a lábujja hegyéig, mellében újra jelentkezett a már jól ismert bizsergés, lába köze szokatlanul átforrósodott.

- Igen? – lihegte.
- Tényleg szeretném, ha elmennénk.
- Nem lehet.
- Miért nem?
- Mert... – Thia kiegyenesítette a vállát – nem egyedül jöttem.

Lucien szeme ismét elkeskenyedett.

- Hanem egy férfival?

- Igen.

Lucien pillantása a bal kezére vándorolt.

- Nincs gyűrű az ujján.

Thia megrázta a fejét.

- Csak egy barát.

- Közeli barát?

- Nem hinném, hogy ez magára tartozik...

- És ha én azt mondom, hogy valószínűleg nagyon is rám tartozik?

– Ezt nem maga dönti el – vetette oda élesen a lány, bár maga sem volt benne teljesen biztos, hogy ez még tényleg így van.

Lucien Steele ingerülten csóválta a fejét.

- Nem lehet valami közeli barát, ha idejött magával, aztán egyszerűen faképnél hagyta.

- Kösz, de felnőtt nő vagyok, nagyszerűen boldogulok egyedül is – bökte oda Thia.

Lucien felvonta sötét szemöldökét.

– Annyira nagyszerűen, hogy el kell bújniuk idekint, ahelyett hogy bent szórakozna, mint a többiek?

Thiát bántotta a csúfondáros hang.

- És mi van, ha egyszerűen csak el akarom kerülni ezeket a talpnyalókat?

- Mármint azokat, akik a kézzel varrott, fényes olasz cipőmet nyaldossák – helyesbített a férfi